

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/48/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122010455
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8122010455.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.01.2023, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. OT/55/2022 zo dňa 12.09.2022, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému A. B., nar. XX. XX. XXXX v C., trvale
bytom D., E. D. XXXX/XX,

u k l a d á :

Podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona a § 54 Tr. zákona trest povinnej práce vo výmere 300 (tristo) hodín.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 2 (dva) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

- dňa 13. 03. 2022 v čase o 04.19 hod. ako vodič viedol pod vplyvom návykovej látky osobné motorové vozidlo zn. Ford Mondeo, EVČ: D./F. v Sabinove po komunikácii ulice Severná, kde bol hliadkou Obvodného oddelenia PZ Sabinov z dôvodu nekoordinovanej jazdy zastavený, kontrolovaný a vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške, pričom prístrojom AlcoQuant 6020 plus, č. A408872 v čase o 04.21 hod. mu bol nameraný pozitívny výsledok 0,78 mg/l, čo je v prepočte 1,63 promile, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d), § 4 ods. 1 písm. c) Zákona NR SR č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to mu súd uložil podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm.

m) Tr. zákona a § 49 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákon ho pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona okresný súd uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení, priamo do zápisnice, obžalovaný odvolanie do výroku o treste, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že rozhodnutím okresného súdu došlo k porušeniu práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, aj k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a došlo aj k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolateľ zároveň poukázal na podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí alebo právo obhajoby a teda, že súd neúplne zistil skutočnosti a okolnosti pre uloženie trestu, nevykonal dôkazy, ktoré ako obžalovaný navrhol, ďalej má za to, že napadnuté rozhodnutie má chyby vo výroku rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, rozhodnutie okresného súdu má tiež nesprávne skutkové zistenia, na objasnenie, ktorých treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Odvolateľ má za to, že boli porušené ustanovenia Trestného zákona a že uložený trest je neprimeraný. Odvolateľ ďalej dôvodil, že na hlavnom pojednávaní predložil súdu dôkazy a návrhy na doplnenie dokazovania, kedy navrhoval svoj výsluch, navrhoval tiež vyžiadať správu o povesti a vypočúť svedka G. B. - komunitného pracovníka mesta Sabinov. Okresný súd tieto jeho návrhy na doplnenie dokazovania zamietol a rovno pristúpil k záverečným rečiam, k poslednému slovu a k vyhláseniu rozsudku, pričom mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov. Odvolateľ ďalej poukázal na svoju záverečnú reč, kde uviedol, že si je vedomý toho, že skutok spáchal v podmienke a z tohto dôvodu mu teda súd nemôže uložiť ďalší podmienečný trest odňatia slobody, avšak s poukazom na judikatúru súdov, najmä s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo/11/2015 navrhol súdu uložiť alternatívny trest, a to buď trest povinnej práce v rozsahu 300 hodín alebo peňažný trest vo výške 1.000,- eur, prípadne, aby súd podmiennečne odložil výkon trestu odňatia slobody s probačným dohľadom a uložil mu primerané obmedzenia. Práve na základe ním navrhovaných dôkazov chcel súdu preukázať, že uloženie predmetných alternatívnych trestov bude postačujúce tak na generálnu, ako aj individuálnu prevenciu. V meste Sabinov má dobrú povesť, je slušným občanom, vzorne sa stará o svoju rodinu, má prácu, ktorú si nadovšetko váži, je vzorným pracovníkom. Najšť zamestnanie je pre neho ťažké aj preto, že je Róm. V prípade uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody by prišiel o zamestnanie, je živiteľom rodiny, je na ňom závislá manželka a ich 4 deti, navyše sa stará o svojich chorých rodičov. Týmto nepodmienečným trestom by trpela celá jeho rodina. Má za to, že trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo je pre neho trestom dostatočným, pretože z miesta bydliska k najbližšiemu obchodnému domu je ďaleko, nákupy musí absolvovať sám pre celú rodinu pešo, takisto dochádzanie do práce bez vodičského oprávnenia je pre neho obtiažne. Od spáchania trestného činu nepožil žiadne alkohol, nemá to v pláne ani v budúcnosti, má za to, že spáchanie trestného činu počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia je možné považovať za jednorazové vybočenie z jeho doposiaľ vzorného života. Spáchanie trestného činu oľutoval a naďalej úprimne ľutuje. Jeho konanie sa nedá ospravedlniť, avšak konal protiprávne z dôvodu, že bol miestnymi obyvateľmi uvedený do omylu, že jeho syna mu odviezla RZP, bol rozrušený a tak aj napriek tomu, že bol pod vplyvom alkoholu, nastúpil do vozidla. Na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania skutku. Súd nevykonal žiadne dokazovanie týkajúce sa trestu. Zo strany súdu nebola snaha zvoliť takú alternatívnu sankciu, ktorá bude dostatočnou motiváciou v spojení s jeho aktuálnym rodinnými pomermi k tomu, aby mohol v budúcnosti viesť riadny život. Poukázal na to, že pri určení druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, na jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trestná postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby. Vzhľadom k tomu, že súd zamietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania, považuje rozhodnutie súdu za arbitrárne a svojvoľné. Má za to, že účel trestu sa dá dosiahnuť aj trestom alternatívnym, na uloženie ktorého sú splnené všetky podmienky. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Prešove rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie, alternatívne, aby odvolací súd uložil alternatívny trest, alebo aby súd podmiennečne odložil výkon trestu odňatia slobody s probačným dohľadom a uložil mu podrobiť sa obmedzeniam bez zmeny ale § 51 ods. 3 Tr. zákona.

Na podklade takto podaného odvolania obžalovaným, ako osobou na to oprávnenou, krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku, postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a zistil, že odvolanie je len čiastočne dôvodné.

V prvom rade odvolací súd konštatuje, že odvolanie obžalovaného smerovalo len proti výroku o treste, preto preskúmal len napadnutý výrok o treste. Čo sa týka výroku o vine, tento odvolaním napadnutý nebol, pričom obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku a postupom podľa § 257 ods. 5 Tr. poriadku vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu a konajúci súd následne vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku prijal. Súd prvého stupňa preto podľa § 257 ods. 8 Tr. poriadku vykonal iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste, kedy zákonným spôsob prečítal listinné dôkazy, z ktorých mal súd preukázané, že menovaný obžalovaný je zamestnaný v spoločnosti IMUNA PHARM a. s., na pozícii výrobný-obslužný robotník, s mesačným príjmom vo výške 573,48 eur, obžalovaný je otcom 4 detí. V záverečnej reči obžalovaný vyjadril ľútosť nad svojím konaním. Uviedol, že je zamestnaný u svojho priateľa, ktorý ho zamestnal aj napriek tomu, že nemá ukončenú základnú školu. O prácu nemôže prísť z dôvodu, že by ako rodina nevyžili len z prídavkov a vzhľadom na skutočnosť, že nemá dostatočné vzdelanie, má problém zamestnať sa. S rodinou žije v lese, keď potrebuje nakúpiť, musí chodiť peši, už toto je pre neho trest.

K odvolacej námietke, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu práva na obhajobu, krajský súd uvádza, že obžalovaný nekonkretizoval zásadné porušenie práva na obhajobu. Ak obžalovaný v rámci práva na obhajobu navrhuje dôkazy, je povinnosťou súdu a orgánov činných v trestnom konaní sa týmto návrhom zaoberať. Za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom však nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. poriadku a vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, zabezpečuje rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a zásada práva na obhajobu je upravená aj v § 2 ods. 9 Tr. poriadku. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli objasnené všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, aby páchatel bol odsúdený len za to, čo spáchal. Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé konanie, a preto jeho porušenie je aj dôvodom na podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku].

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. poriadku.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na to, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný ani návrhmi strán, či ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Uplatneniu práva na obhajobu spočívajúcom v navrhovaní dôkazov, zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, s adekvátnym odôvodnením takéhoto postupu v zmysle § 274 ods. 1 Tr. poriadku (R 116/2014). Krajský súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je známa úvaha okresného súdu, prečo návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania ohľadne trestu zamietol a s touto argumentáciou sa stotožňuje aj krajský súd.

Dôkazy, ktoré boli získané zákonným spôsobom, súdy v zmysle § 2 ods.12 Tr. poriadku hodnotia podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Treba zdôrazniť, že žiaden dôkaz nemá zákonom predpísanú dôkaznú silu a je len na hodnotiacej úvahe súdu, ako sa s dôkaznou hodnotou jednotlivých dôkazov vysporiada, ktoré bude považovať za relevantné a ktoré naopak, za menej podstatné.

K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok je arbitrárny a že k trestu okresný súd nevykonal žiadne dokazovanie krajský súd uvádza, že toto tvrdenie obžalovaného nebolo ničím podložené, keď priamo zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 12.09.2022 vyplýva, že okresný súd vykonal dokazovanie postupom podľa § 269 Tr. poriadku, kedy prečítal tam uvedené listinné dôkazy.

Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia, či zdôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru. Rovnako je treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28.02.2006)

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, boli objasnené všetky základné skutočnosti uvedené v § 119 Tr. poriadku. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa kritériá pre jeho označenie za arbitrárne, či podobne nedostatočne zdôvodnené, keďže obsahuje síce stručné, no výstižné hodnotenie všetkých podstatných skutočností potrebných pre rozhodnutie o vine a treste. Je pritom potrebné si uvedomiť, že každý prípad má svoje špecifiká a vyžaduje si samostatné hodnotenie.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a stručne, s poukázaním najmä na podľa jeho názoru podstatnú skutočnosť, pre ktorú neuveril výpovediam časti svedkov, uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu konštatuje, že toto rozhodnutie uvedené požiadavky spĺňa.

Z dôvodov odvolania obžalovaného je nesporné, že obžalovaný primárne namieta postup okresného súdu pri ukladaní trestu, keď zamietol jeho návrh na vypočutie svedka komunitného pracovníka k životu obžalovaného a na zabezpečenie správy o povesti. Zároveň namieta podstatné chyby konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzali, chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení, pretože sa, podľa jeho názoru, súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ďalej namieta nesprávne skutkové zistenia, na objasnenie ktorých je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, pričom poukázal na porušenie ustanovení Trestného zákona a na to, že uložený trest je neprimeraný.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zákona, páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti

a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia(represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste. Všeobecne je treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Súd prvého stupňa správne zistil, že obžalovaný bol v minulosti jedenkrát súdne trestaný, a to trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/21/2021 zo dňa 30.04.2021, právoplatným dňa 21.05.2021 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 1 roka.

Správne okresný súd obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, pretože sa k spáchaniu trestného činu priznal a svoje konanie úprimne oľutoval a správne okresný súd priznal aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, pretože obžalovaný v minulosti už bol podmiennečne odsúdený.

Krajský súd konštatuje, že obžalovaný sa trestnej činnosti síce dopustil počas plynutia skúšobnej doby predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, avšak obžalovaný v skúšobnej dobe spáchal druhovo iné konanie než to, za ktoré mu bola určená skúšobná doba, pričom spáchaním žalovaného trestného činu nespôsobil žiaden závažný následok. Obžalovaný je otcom štyroch nezaopatrených detí, s ktorými žije v spoločnej domácnosti, žije v usporiadanom rodinnom zväzku, pričom sa stará aj o svojich chorých rodičov. Je zamestnaný, má teda pracovné návyky, pričom výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody by u neho viedol k strate zamestnania, čo by malo výrazne negatívny vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby, keďže je živiteľom rodiny. Obžalovaný sa k trestnej činnosti priznal, spáchanie skutku úprimne oľutoval. Pri úvahách o druhu trestu krajský súd dospel k záveru, že okolnosti skutku, jeho podstata a menšia závažnosť, ako aj súčasné osobné a rodinné pomery, stabilné zamestnanie a možnosti nápravy obžalovaného odôvodňujú uloženie alternatívneho, a to trestu povinnej práce, ktorý najlepšie vystihuje zásady pre ukládanie trestov v zmysle § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona, a súčasne postačí na splnenie preventívneho, výchovného i morálneho účelu trestu. Súhlas s uložením tohto druhu alternatívneho trestu obžalovaný vyjadril už v odvolacích námietkach a tiež aj na verejnom zasadnutí krajského súdu. Pri úvahách o výmere trestu povinnej práce odvolací súd prihliadol na to, že obžalovaný sa dopustil skutku počas plynutia skúšobnej doby, čo je treba hodnotiť v neprospech obžalovaného, a preto v rámci zákonnej sadzby 40 až 300 hodín uložil obžalovanému trest na hornej hranici sadzby uvedenej v § 54 Tr. zákona.

Keďže obžalovaný sa dopustil trestného činu v súvislosti s vedením motorového vozidla, správne okresný súd uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 2 rokov. Vodičské oprávnenie obžalovaný získal dňa 11.04.2002, v posledných piatich rokoch sa dopustil dvoch priestupkov na úseku cestnej dopravy, za ktoré mu bola uložená pokuta 10,- eur a 30,- eur. V minulosti nebol postihnutý pre vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.